

Arrest

nr. 214 216 van 19 december 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PEETERS
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vroeg internationale bescherming in België op 8 augustus 2001. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2004 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Verzoeker werd op 2 juni 2003 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor diefstal met geweld of bedreiging, afpersing en diefstal door middel van braak. Hij werd op 17 mei 2006 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf voor afpersing en verboden wapendracht.

1.3. Verzoeker werd op 25 september 2007 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 2 september 2008 werd verzoekers echtgenote, D.B., erkend als vluchteling.

1.5. Op 27 april 2009 werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Deze machtiging werd jaarlijks verlengd tot 2013.

1.6. Op 3 april 2014 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.7. Op 30 september 2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20) daar de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend werden bevonden.

1.8. Op 3 oktober 2014 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als ascendant van zijn dochter B. A.

1.9. Op 31 maart 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2014 werd ingediend door:

Naam: B. Voorna(a)m(en): I. Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 05.09.1977 Geboorteplaats: G.

Identificatienummers in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd: persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten: Op 02.06.2003 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor diefstal met geweld of bedreiging – afpersing en diefstal door middel van braak. Op 17.05.2003 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd hij veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf voor afpersing en verboden wapendracht. Meer recent bracht betrokkene in februari 2012, 10 dagen door in de gevangenis voor diefstal. Betrokkene zit sedert 3 maart 2015 in voorhechtenis in de gevangenis van Brugge voor poging tot wangedrag, bendevorming, gewone diefstal en diefstal met braak. Zijn aanhouding werd recentelijk met 1 maand verlengd.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkenes dochter is geboren op 22.12.2011. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe

laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, zeker gezien zijn voorgaande correctionele veroordelingen. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

1.10. Verzoeker diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tot nietigverklaring van deze beslissing, dat werd verworpen bij arrest nr. 183 280 van 2 maart 2017. Dit arrest werd vernietigd door het arrest van de Raad van State met nr. 241.904 van 26 juni 2018.

1.11. Op 14 maart 2018 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Er werd hem op dezelfde dag een inreisverbod van 10 jaar opgelegd.

1.12. Op 3 maart 2018 werd verzoeker gerepatrieerd naar Moskou.

2. Rechtspleging

Verzoekers beroep werd onontvankelijk verklaard bij arrest van de Raad met nr. 183 280 van 2 maart 2017, omdat de synthesememorie laattijdig werd ingediend.

Dit arrest werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 241 904 van 26 juni 2018. De Raad van State oordeelde in dit arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als uitgangspunt voor de berekening van de termijn ten onrechte was uitgegaan van de datum, vermeld op de lijst van aangetekende zendingen, die op 14 november 2016 aan de post werd afgegeven, terwijl de poststempel op de briefomslag zelf 15 november 2016 vermeldt. De Raad van State oordeelde dat in het geval van een aangetekend schrijven zonder ontvangstmelding de poststempel bewijskracht heeft voor zowel de verzending als voor de ontvangst, zoals bepaald door artikel 4, § 3, van het koninklijk besluit van 21 december 2006.

Het postmerk op de briefomslag vermeldt 15 november 2016 en heeft aldus bewijskracht voor de verzending. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) begint de termijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op 15 november 2016, zodat 2 december 2016 de laatste nuttige dag was om die synthesememorie in te dienen.

Aldus dient te worden besloten dat de synthesememorie tijdig werd ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Naar luid van artikel 39/81, zesde lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie.

Het eerste middel wordt in de synthesememorie toegelicht als volgt:

"3.1. Eerste middel:

Schending van de formele motiveringsplicht: artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Schending van artikel 43 en 46 van de Vreemdelingenwet;
Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.1.1. De geschonden bepalingen

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het (oud) artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken (...) Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; (...).

Artikel 46 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid die een beperking van het recht op binnenkomst of verblijf wettigen, ter kennis worden gebracht van de betrokkene, tenzij redenen van staatsveiligheid er zich tegen verzetten.

Zorgvuldigheidsbeginsel. De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen: correcte behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming.

3.1.2. Motivering van de bestreden beslissing

Samengevat is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

- 1. Veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen dd 2.6.2003 tot een gevangenisstraf van 3 jaar;*
- 2. Veroordeling door het hof van Beroep van Antwerpen dd 17.05.2006 tot een gevangenisstraf van 1 jaar;*
- 3. Gevangenneming van 10 dagen in februari 2012;*
- 4. Voorhechtenis sedert 3.3.2015 - aanhouding recentelijk met 1 maand verlengd;*

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. (...) Betrokkenes dochter is geboren op 22.12.2011. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren (...).

Bij het nemen van de bestreden beslissing maakte verzoeker het voorwerp uit van twee veroordelingen:

- 1. Vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 2.6.2003 en*
- 2. Arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 17.05.2006.*

Verzoeker werd veroordeeld voor feiten die allen dateerden van 2002 en 2003.

Het Hof van Beroep te Antwerpen stelde in het Arrest van 17.05.2006 stelde vast dat de feiten waarvoor verzoeker op dat ogenblik terecht stond de opeenvolging en voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet (opslorping) (stuk 14) als voor de feiten waarvoor verzoeker in werd veroordeeld door de correctionele Rechtbank van Antwerpen van 2 juni 2003 (stuk 7 pagina 10).

Vermits het Hof van Beroep van Antwerpen in het Arrest van 17.05.2006 de eenheid van opzet van de strafbare feiten heeft weerhouden, kan de verwerende partij in de Nota met opmerkingen thans dan ook

bezwaarlijk de veelvuldigheid van misdrijven uit die periode weerhouden ter rechtvaardiging van de motivering.

Verwerende partij citeert in de Nota met opmerkingen uit het vonnis van 2.6.2003; dit stuk bevindt zich niet in het administratief dossier dat verzoeker via de Dienst Openbaarheid van Bestuur mocht ontvangen; verzoeker kan hier dan ook niet dienstig op antwoorden (stuk 15).

3. Gevangenneming februari 2012.

Verzoeker ontkent dat hij in februari 2012 in de gevangenis verbleef.

Evenmin werd hij veroordeeld voor feiten gepleegd in die periode.

Dit gedeelte van de motivering kan dan ook niet worden weerhouden.

Verwerende partij maakt hierover geen opmerkingen in de Nota.

4. Voorhechtenis sedert 3 maart 2015 - Aanhouding met 1 maand verlengd.

Bij het nemen van de bestreden beslissing was verzoeker verbleef verzoeker weliswaar in voorhechtenis in de gevangenis te Brugge.

Op dat ogenblik gold in zijn hoofd het vermoeden van onschuld.

DVZ leidde hier ten onrechte uit af dat verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormde voor de samenleving.

De voorhechtenis blijkt een determinerend motief te zijn van de beslissing.

3.1.3. Toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet

"Uit artikel 43 van de vreemdelingenwet volgt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van dien aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid.

(...)

Opdat artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan worden toegepast blijft wel de voorwaarde gelden dat het persoonlijk gedrag, al dan niet afgeleid uit één feit, een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen" (Arrest RvV 127.171 van 17.07.2014).

Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing terecht is genomen bij toepassing van artikel 43 Vw. Verwerende partij verwijst de Arresten van uw Raad nrs 136.593 van 19 januari 2015 en 127.171 van 17 juli 2014.

De feitelijke omstandigheden zijn in deze zaken niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggend geval.

In arrest 136.593 van 19.01.2015 was er sprake van een weigering van verblijfsrecht voor een persoon - zonder verblijfsrecht-, die in een zeer recent verleden voor meerdere strafbare feiten was veroordeeld (10tal veroordelingen in een periode van zo'n 3 jaar). De feiten waren zeer veelvuldig, zeer divers, maar vooral zeer actueel en recent van oord; in die context oordeelde de Raad dat de DVZ terecht had geoordeeld dat betrokkene door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende bedreiging vormde voor de samenleving.

In Arrest 127.171 van 17.07.2015 betref de discussie of de loutere verwijzing naar een correctionele veroordeling volstond in een onderzoek naar de toepasbaarheid van artikel 43 Vw. (correctionele veroordeling 2012 - beslissing 2014).

De beslissing wordt genomen bij toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Dit Arrest sluit aan bij de rechtspraak van het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval zoniet zou afbreuk worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Ree. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Ree. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrez

dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Ree. 1974, p. 1337)

3.1.4. Gedrag van betrokkene

Voor een correcte toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dringt een onderzoek naar het gedrag van betrokkene zich op.

Van Dale beschrijft het woord "gedrag" als volgt: "de wijze waarop iemand zich gedraagt in zijn handel en wandel, zijn wijze van doen, optreden en reageren".

In de periode 2002-2003 heeft verzoeker strafbare feiten gepleegd waarvoor hij is veroordeeld (cfr punten 1 en 2).

De straffen werden ondergaan.

In de daaropvolgende periode heeft hij een relatie opgestart met mevrouw S.

In 2006 en 2008 is hij vader geworden van 2 kinderen (stuk 2).

In 2009 werd hij gemachtigd tot een verblijf van één jaar.

De verblijfsvergunning werd jaar na jaar verlengd, onder de voorwaarde dat er geen nieuwe strafbare feiten zouden worden gepleegd.

Verzoeker en echtgenote: bewijzen van tewerkstelling (stuk 16).

Verzoeker heeft Nederlandse les gevolgd (stuk 17).

Verzoeker was goed ingeburgerd in de Belgische samenleving, zoals blijkt uit de verklaringen van vrienden en kennissen (stuk 18).

Ondertussen is in het gezin nog een 3de kindje geboren (stuk 19), en op 25.01.2013 is verzoeker in het huwelijk getreden met Mevrouw S. (stuk 20).

Op 3.5.2015 werd verzoeker gearresteerd; op 31.03.2015 neemt de DYZ de bestreden beslissing.

De beslissing stelt: " Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. (...) Betrokkenes dochter is geboren op 22.12.2011. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren (...)."

Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de DVZ ten onrechte dat op grond van de aanhouding van verzoeker er nieuwe strafbare feiten bewezen waren, om hieruit tot zijn bedreiging voor de samenleving te besluiten.

Dit staat in schril contrast met het gedrag dat verzoeker de voorbije 13 jaar had vertoond.

Met verwijzing naar de zaak van Van Duyn, dient te worden vastgesteld dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen reden waren om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen.

Besluit: De toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging in hoofde van verzoeker werd op een onredelijke wijze genomen. Het middel is ernstig."

3.1.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van het vroegere artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing bepaalde:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; (...)."

Het betreft aldus een beperkende maatregel van het vrij verkeer van een burger van de Unie, in de zin van artikel 27 van de richtlijn 2004/38 betreffende het burgerschap van de unie (hierna: de burgerschapsrichtlijn). Artikel 27 van de burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingsstelsel, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dienen beperkende maatregelen ten aanzien van een Unieburger om redenen van openbare orde, in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Zo moeten uitsluitend gebaseerd zijn op een persoonlijk gedrag, dit persoonlijk gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen, strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt.79 en 82; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*) De autoriteiten moeten hun besluit op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokkene baseren. Voorts is volgens de Commissie het recidivegevaar van doorslaggevend belang, waarbij de vage mogelijkheid van recidive niet volstaat. *“In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.”* (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde steunt op (1) een correctionele veroordeling uit 2003 wegens diefstal met geweld of bedreiging – afpersing en diefstal door middel van braak; (2) een veroordeling door het Hof van Beroep op 17 mei 2006 tot één jaar wegens afpersing en verboden wapendracht; (3) een verblijf van tien dagen in de gevangenis in februari 2012; (4) het feit dat verzoeker sedert 3 maart 2015 in voorhechtenis zit wegens poging tot wangedrag, bendevoering, gewone diefstal en diefstal met braak.

Verzoeker voert aan dat de met betrekking tot de veroordelingen (1) en (2) het Hof van Beroep oordeelde dat er eenheid van opzet was zodat de veroordeling van het Hof van Beroep dezelfde feiten betreft. Daarnaast ontkent verzoeker dat hij in februari 2012 werd aangehouden. Met betrekking tot (4) voert verzoeker aan dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet werd veroordeeld, zodat het vermoeden van onschuld geldt. Verzoeker besluit aldus dat enkel de feiten uit 2002 en 2003 in aanmerking kunnen worden genomen, wat aldus twaalf jaar voor het nemen van de bestreden beslissing is. Hij wijst er in dit opzicht op dat hij vader is geworden in 2011 en dat de verwerende partij zich vanaf dat ogenblik niet nuttig kan steunen op strafbare feiten in hoofde van verzoeker.

De Raad merkt vooreerst op dat uit het correctionele vonnis blijkt dat de feiten uit 2002 en 2003 bijzonder ernstig zijn. Het gaat om inbraak bij nacht met het oog op afpersing van individuen, waarbij zeer grof geweld niet geschuwd werd. Met betrekking tot de opslorping van de straf in het arrest van het Hof van Beroep werd in dat arrest geoordeeld dat de feiten nog zwaarder waren en dat *“de reeds opgelegde straf voor een juiste bestraffing van al de misdrijven onvoldoende is”* en dat verzoeker moest worden veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van één jaar (stuk nr. 14 bij het verzoekschrift). De verwerende partij kon dan ook op goede gronden het arrest van het Hof van Beroep mee betrekken

in haar beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij zelf over de veroordelingen heen is gestapt door verzoeker toch nog een machtiging tot verblijf toe te kennen op 27 april 2009, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om, wanneer de betrokkene naderhand nieuwe misdrijven pleegt, rekening te houden met vroegere gebeurtenissen. Dit wijst er immers op dat verzoeker recidivist is en zijn criminele ingesteldheid niet verandert. De strafbare feiten uit 2003 zijn aldus wel degelijk pertinent bij het vaststellen dat verzoeker zijn gedrag niet wijzigt.

Waar verzoeker betwist dat hij in februari 2012 tien dagen in de gevangenis verbleef, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit motief een materiële verschrijving bevat; uit de gevangenisfiche in het administratief dossier blijkt dat verzoeker immers in februari 2013 in de gevangenis verbleef wegens diefstal. Verzoeker geeft dit overigens zelf toe waar hij verwijst naar de buitenvervolginstelling door de Raadkamer op 28 juni 2013. Het motief dat verzoeker tien dagen in de gevangenis verbleef wegens diefstal vindt aldus wel degelijk steun in de stukken van het administratief dossier en is bovendien nog recenter dan in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

Waar verzoeker aanvoert dat de feiten uit 2015 niet relevant zijn omdat hij op dat ogenblik (nog) niet veroordeeld was en aldus het vermoeden van onschuld geldt, kan hij niet worden bijgetreden. Zoals hoger aangestipt, is het feit strafrechtelijk veroordeeld te zijn *an sich* niet determinerend bij het beoordelen van het gevaar voor de openbare orde. De vraag is of de feiten zorgvuldig werden vastgesteld en of deze inderdaad ondersteunen dat verzoeker actueel een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor deze feiten inmiddels op 22 maart 2016 door het Hof van Beroep te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden. Deze vaststelling bevestigt dat de verwerende partij zich op goede gronden kon beroepen op de tenlastelegging "*poging tot wangedrag, bendevoorming, gewone diefstal en diefstal met braak*". Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de (inmiddels gewijzigde) artikelen 43 en 46 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij in de synthesememorie uiteenzet als volgt:

"3.2. Tweede middel

Schending van de formele motiveringsplicht;

Schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur: materiële motiveringsplicht, zorgvuldig bestuur en hoorplicht;

Schending van art. 43 van de Vreemdelingenwet;

Schending van 8 EVRM.

3.2.1. Proportionaliteitstoets

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven. Het recht op gezinsleven is evenwel niet absoluut.

Volgens het tweede lid is inmenging door de overheid mbt de uitoefening van dit recht op gezins- en privéleven slechts toegestaan "dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De Verdragsluitende Staten zijn er echter wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken (proportionaliteitstoets) tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28.06.2011, nr 55597/09 Nunez v. Noorwegen, par. 68-69).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst

van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, de mate waarin de gezinsbanden worden verbroken bij terugkeer naar het land van herkomst, het bestaan onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).

Verzoeker verwijst tevens naar het Arrest 166.717 van uw Raad van 28 april 2016.

3.2.2. Analyse van de bestreden beslissing

Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete afweging van het algemeen belang.

Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er een concrete en/of zorgvuldige afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 EVRM heeft plaats gehad.

3.2.3. Concrete omstandigheden - individuele belangen

1. De gezinstoestand van verzoeker

Verzoeker onderhoudt sedert 2004 een relatie met mevrouw S., L. T. (RR ...)

Uit de relatie zijn 3 kinderen geboren :

- B. D., geboren op 26.03.2006
- B. S., geboren op 13.03.2008
- B. A., geboren op 22.12.2011

Op 25.01.2013 is het koppel ten overstaan van de ambtenaar van de Burgerlijke stand van Antwerpen in het huwelijk getreden.

Sedertdien en tot op heden is de éénheid van de gezinskern behouden.

Sedert zijn arrestatie bezoeken de kinderen hun vader op regelmatige wijze in de gevangenis (attest opgevraagd), alsook de echtgenote (ongestoord bezoek) (stuk 10).

Uit de bestreden beslissing en de Nota met opmerkingen blijkt dat de DVZ het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker ondubbelzinnig erkent.

2. Verblijfshistoriek verzoeker - Artikel 8.12 EVRM

Verzoeker verblijft sedert 2001 in België.

De echtgenote van verzoeker is tevens van Tsjetsjeense origine, zij is haar land van herkomst in 2003 ontvlucht en heeft asiel heeft aangevraagd in België.

Op 2.09.2008 werd de toenmalige partner/thans echtgenote van verzoeker als vluchteling erkend, alsook de twee oudste minderjarige kinderen.

Na hun erkenning als vluchteling werd verzoeker gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden. Op 29.05.2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart. In de daaropvolgende jaren werd de kaart jaar na jaar werd verlengd.

De 2 correctionele veroordelingen voor feiten gepleegd in 2002 en 2003, waarvan verzoeker op dat ogenblik het voorwerp uitmaakte, vormde toen geen belemmering voor het toekennen van een verblijfsvergunning.

Gedurende deze periode van legaal verblijf werd op 22.12.2011 het 3de kind van verzoeker geboren: A. In 2010 verwierven zowel de echtgenote van verzoeker, als zijn 3 kinderen de Belgische nationaliteit, waardoor verzoeker het bevoorrecht statuut verwierf van het familielid van een Belgisch onderdaan.

Op 3.4.2014 diende een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn inmiddels Belgisch geworden echtgenote; omwille van de aanvraag werd geweigerd ingevolge de ontoereikende bestaansmiddelen van zijn echtgenote (niet om redenen van openbare orde).

Op 3.10.2014 diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in, ditmaal in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Hij werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie geldig van 3.10.2014 tot 2.4.2015.

In de Nota met opmerkingen verwijst verweerder naar de instructies van de DVZ aan de Burgemeester van Antwerpen van 27.01.2015 met instructie tot afgifte van een A-kaart geldig voor 6 maanden. Verzoeker heeft van dit stuk kennis genomen bij inzage van het dossier via de Dienst Openbaarheid van Bestuur (na het indienen van het verzoekschrift). Verzoeker heeft deze kaart nooit ontvangen, en bleef in het bezit van het Attest van Immatriculatie.

Twee besluiten:

- De DVZ motiveert de bestreden beslissing: Art 7, §1, lid 2 Vw: legaal verblijf verstreken (ondanks instructie tot verlenging A-kaart tot 27.6.2015) - hieruit blijkt dat de individuele belangen niet zorgvuldig werden onderzocht.*
- Het staat vast dat verzoeker sedert 2009 over een verblijfsvergunning beschikte, dat het hier dus niet om een eerste aanvraag gaat, zodat artikel 8, 2de lid EVRM2 moet worden toegepast.*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat hiermee rekening werd gehouden.

3. Vluchtelingenstatus van de echtgenote en kinderen van verzoeker

De DVZ stelt dat het belang van de samenleving prevaleert op het individueel gezinsleven van verzoeker:

"het gezin vrij is zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven."

Aangezien de echtelieden beiden afkomstig zijn uit Tsjetsjenië blijkt de meest voor de hand liggende oplossing om het gezinsleven voort te zetten in Tsjetsjenië.

Bij de beslissing tot weigering van verblijf wordt echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheid van het gezin, waarvan 3 leden de status hebben verworven van politiek vluchteling.

Bij het tot stand komen van de Conventie van Genève hebben de Verdragsluitende Staten immers overwogen (4de aanbeveling) dat de éénheid van het gezin moest worden nagetreefd (stuk 11). Dit vertaald zich ook in de artikelen 10. §1, 4° tot 10. §1, 7° Vw. Weliswaar is, overeenkomstig artikel 49 §4

van de Vreemdelingenwet, de erkenning van de vluchtelingenstatus van de echtgenote en kinderen van verzoeker van rechtswege vervallen toen zij de Belgische nationaliteit verwierven.

Dit verval impliceert echter niet automatisch dat de echtgenote van verzoeker, alsook hun minderjarige kinderen, thans geen actueel risico meer lopen op vervolging in hun land van herkomst, minstens dient dit te worden onderzocht.

De echtgenote van verzoeker benadrukt dat ook heden ten dag er een risico van vervolging bestaat. De stavingstukken worden in de loop van de procedure bijgebracht.

Het verval van de status van vluchteling ontslaat de DVZ er niet van om een grondig en secuur onderzoek te verrichten (door desnoods verzoeker of zijn echtgenote hierover te horen) naar het risico op vervolging in hunnen hoofde in Tsjetsjenië.

DVZ heeft niet stilgestaan bij het statuut van erkend vluchteling van de gezinsleden; minstens hadden deze onderzocht dienen te worden zoals in het kader van een grondig en secuur onderzoek mag worden verwacht.

Bovendien verwijst verzoeker naar het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken, worden reizen naar Tsjetsjenië ten strengste afgeraden; niet alleen voor een Belg, laat staan voor een persoon die destijds als vluchteling werd erkend :

"Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetchenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden" (stuk 11).

De echtgenote en kinderen van verzoekster zijn van Belgische nationaliteit en zouden zich eventueel kunnen vestigen in een ander land van de Europese Unie, doch de echtgenote van verzoeker heeft inmiddels een vaste dienstbetrekking in het Wijnigem Shopping Center. Een verblijfsrecht bekomen in een ander land van de Europese Unie zou enkel mogelijk zijn indien verzoekster daar over voldoende inkomsten (uit arbeid) zou beschikken. Aangezien zij enkel de Nederlandse taal voldoende beheerst om een passende dienstbetrekking te vinden biedt ook deze mogelijkheid op korte termijn geen soelaas. De kinderen kunnen enkel Nederlands lezen en schrijven en het zou dan ook bijzonder moeilijk zijn om het hele gezin naar een ander land van de Europese Unie over te brengen om daar het gezinsleven verder te zetten.

Bovendien is het zo dat momenteel verzoeker, minstens tot 2018 in de gevangenis verblijft. Indien het gezin zich elders zou vestigen, kan verzoeker niet meer worden bezocht in de gevangenis.

In de huidige stand van zaken zien verzoeker, zijn echtgenote en kinderen dan ook geen andere mogelijk land dan België om zich te vestigen en er hun gezinsleven verder te zetten.

Bovendien werd bij de beoordeling van de aanvraag rekening te worden gehouden met de jeugdige leeftijd van de kinderen, die van de aanwezigheid van hun vader verstoken zullen zijn (zie in die zin ook ook RVV Arrest 166717 van 28.04.2016).

Verzoeker benadrukt ten slotte dat de weigering tot het toekennen van een verblijfsvergunning hetzelfde concrete gevolg heeft als een bevel om het grondgebied te verlaten. De duurtijd van de weigering is onbepaald in de tijd, het betreft geen tijdelijke verwijdering.

In de Nota met opmerkingen wordt enkel herhaald dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn gezinsleven enkel in België kan leiden.

3.2.4. Besluit

Alhoewel de bestreden beslissing aangeeft een proportionaliteitsonderzoek te hebben gedaan, blijkt uit het voorgaande dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van het dossier van verzoeker is gebeurd.

De gemachtigde beperkte zich er toe enkele summiere stellingen (niet toegepast op de concrete situatie van verzoeker) met verwijzing naar het Arrest RW 49.830 van 22.04.2010. De RVV zegt hierover in het Arrest 127.171 van 17.07.2014 "dat dit overigens enkel is gesteund op een zeer selectieve lezing van

een Arrest van de Raad. Uit dit Arrest blijkt immers dat in de betrokken zaak ook de proportionaliteit van de maatregel in concreto, d.i. rekening houdend met de individuele omstandigheden, werd onderzocht."

Uit het voorgaande blijkt dat de individuele omstandigheden van verzoeker niet op afdoende wijze werden onderzocht.

Het middel is dan ook ernstig."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In casu is niet betwist dat verzoekers echtgenote voorheen als erkend vluchteling in België verbleef (deze status is van rechtswege vervallen nadat zij Belg werd) en dat zij samen drie kinderen hebben. De bestreden beslissing oordeelt echter dat de bescherming van de openbare orde primeert op het belang van het gezinsleven, op grond van de volgende afweging:

"Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkenes dochter is geboren op 22.12.2011. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België alsnog niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht, zeker gezien zijn voorgaande correctionele veroordelingen. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest

met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing enkel de weigering van een aanvraag van een verblijfskaart betreft en geen verwijderingsmaatregel bevat. Een dergelijke maatregel werd genomen op 14 maart 2018 en er werd hem ook een inreisverbod van tien jaar opgelegd. Tegen die beslissing heeft verzoeker geen beroep ingediend, noch een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In de uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezins-/privéleven, bij wet voorzien zijn en noodzakelijk in een democratische samenleving, dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de bestreden beslissing een wettelijke basis heeft en tot doel heeft de openbare orde te vrijwaren. Met betrekking tot de proportionaliteit, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker, ondanks het feit dat hij een gezinsleven wenste uit te bouwen in België en de geboorte van een derde kind, ernstige misdrijven is blijven plegen. Daarnaast getuigt het plegen van misdrijven expliciet van het niet geïntegreerd zijn in België. Op grond van het blijven plegen van ernstige misdrijven, acht de verwerende partij *in casu* het familiaal en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt aan het vrijwaren van de openbare orde. De bestreden beslissing besluit dat het gezin zich elders kan vestigen of hun gezinsleven zo kan inrichten dat de moeder en de kinderen in België verblijven, terwijl verzoeker elders verblijft.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn aanvraag om verlenging van de A-kaart niet werd behandeld, kan hij niet worden bijgetreden. Uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 27 januari 2015 het verblijfsrecht van verzoeker (A-kaart) verlengd werd voor de duur van zes maanden. Uit het administratief dossier blijkt een schrijven van 31 maart 2015, gericht aan de burgemeester, waarin het volgende werd meegedeeld:

“31.03.2015 (...) Op datum van 03.10.2014 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een gezinslid.

Deze aanvraag tot vestiging dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 – hier bijgevoegd – zonder een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen. Er is gekozen voor een weigeringsbeslissing zonder bevel om dat op 27.01.2015 door de collega’s van lang verblijf opvolging nog instructie werd gegeven om een A-kaart af te leveren met een geldigheidsduur van 6 maanden.

De verblijfskaart (EI) dient gesupprimeerd te worden, de A-kaart mag alsnog voor de resterende duur van zes maanden worden uitgereikt.(...)”

Waar verzoeker aanvoert dat zijn echtgenote en kinderen in het verleden de vluchtelingenstatus hadden en zij derhalve niet kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het gezinsleven elders kan uitgeoefend worden, of op een andere wijze; nergens stelt de bestreden beslissing dat het gezin dient terug te keren naar Tsjetsjenië. Verzoeker betoogt hierover dat zijn echtgenote (evenals de kinderen) Nederlands heeft geleerd en in een winkelcentrum werkt, doch de Raad ziet niet in waarom dit noodzakelijk impliceert dat zij enkel in België zou kunnen verblijven. Gelet op de feiten die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, is de Raad van oordeel dat het feit dat verzoekers gezinsleden het Nederlands machtig zijn, niet opweegt tegen de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM disproportioneel zou zijn.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT